

weel katteti suur tel temma ülle sepärrast,
et ta wågga haisis. Ja ennäh — Issand
jálle ukse ees!

“Minge! minge,” wois emmard agga
weel omma seltslasselle ütteida, “peitke
surno kambri” — ning noormees agga weel
kotast läbbi joosta, fui teine jo fotta as-
tus, ja emmard kohhe sure röömoga ta
wasto húab: “wågga hea et tullite, fest
öige praego kutsuti teid Rae-issandale werd
laikma, kes surremisses on.” — “Ma wots-
tan agga ommad parremad riistad sur-
no-kambris,” ütles issand, árraehmatand
keik nende sannumistest, ja põris senna
kamri minnema, fui emmard ette lüppas,
ja omma seltslast, surno kõriva tekki als-
la fáskis puggedat; fest issand olli üks-
cord jo enne kohhe wahhel temma párrast
olnud. Se pugges ka kohhe senna, ning
teine olli kann-na peál járrel — wottis
ommad noad kappist, ja tahtis jálle min-
na. Agga öige selleamma filmapilgo sees

tulli kegi ütlema, et Rae-issand jo hing
heitnud. “Siis ma tahyan warsti sedda
surnud lahti leigata,” ütles welsker, ja
fáskis neid surno-tojaid kütsta.

“Oh, meie waesed!” loi emmard wárri-
sema. “Oh, ma waene!” wárrises noor-
mees weel ennam. Gest ta selletas läbbi
tekki auküde náhha, mis tehti, kuida se
welsker ommad noad seádis, omma kue
seljast mahha wottis ja surnoleikamisse-üls-
lekonna selga panni — ka ollid jo need
surnotojad tulnud.

Agga fui ta hakkas wassako käega sed-
da tekki surno peált árra kórima — par-
remas käes nugga piddades — pistis
noormees, kui tuul tekki alt minnemaa ja
kaddus, keik mahha joostes mis ees olli,
keikide eest árra — naer agga süddames
ja ei mitte meleparrandamisse nou. “Mis
se olli?!” húdis issand. Agga sedda ei
öskand egga tahtnud ükski selletada.